

Kniha Daniel – stošesťdesiattri

Odhaľovanie proroctva: skúmanie jedenástej kapitoly Daniela

Jeff Pippenger

2024-03-28

Teraz začneme prechádzať jedenástou kapitolou knihy Daniel.

Aj ja som v prvom roku Dária Médskeho stál, aby som ho upevnil a posilnil. A teraz ti oznámim pravdu. Hľa, ešte povstanú traja králi v Perzii; a štvrtý bude omnoho bohatší ako oni všetci; a svojou mocou skrze svoje bohatstvo pobúri všetkých proti gréckemu kráľovstvu. A povstane mocný kráľ, ktorý bude panovať s veľkou mocou a bude konať podľa svojej vôle. A keď povstane, jeho kráľovstvo bude rozbité a rozdelené na štyri nebeské vetvy; a nie jeho potomstvu, ani podľa jeho panstva, ktorým panoval; lebo jeho kráľovstvo bude vykorenené a pripadne iným okrem týchto. Daniel 11:1–4.

Gabriel začína tým, že Daniela informuje, že aj on pôsobil s Dáriom v jeho prvom roku, čo je rok, keď Dáriov synovec, jeho generál, dobyl Babylon a zabil Balsazára. Podľa prvého verša desiatej kapitoly prijíma Daniel toto videnie v treťom roku Kýra, takže Gabriel označuje Dária aj Kýra ako symboly predstavujúce „čas konca“. Balsazára i Babylon dobyla Médsko-perzská ríša v roku 538 pred Kr.

„Kýros obliehal Babylon, ktorý v roku 538 pred Kr. dobyl Ištú, a smrťou Balsazára, ktorého Peržania zabili, Babylonské kráľovstvo prestalo existovať.“ Uriah Smith, Daniel a Zjavenie, 46.

V roku 538 pred Kr. Daniel zaznamenal deviatu kapitolu.

„Videnie zaznamenané v predchádzajúcej kapitole [ôsmej kapitole] bolo dané v treťom roku Belšaccara, roku 538 pred Kr. V tom istom roku, ktorý bol zároveň aj prvým rokom Dária, sa odohrali udalosti opísané v tejto kapitole [deviatej kapitole].“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

V prvom roku Dária, ktorý bol tretím a posledným rokom Belšaccara, v roku 538 pred Kristom, Hospodin potrestal krajinu Chaldejcov a urobil ju pustou.

A celá táto krajina sa stane spustošením a predmetom úžasu; a tieto národy budú slúžiť babylonskému kráľovi sedemdesiat rokov. A stane sa, keď sa naplní sedemdesiat rokov, že potrestám babylonského kráľa a ten národ, hovorí Hospodin, pre ich nepravosť, aj krajinu Chaldejcov, a obrátim ju na večné spustošenia. Jeremiáš 25:11, 12.

V desiatom verši Pán používa slovo „potom“, keď uvádza trest Babylonu. „Potom“, čo bude Babylon spustošený, Pán vykoná svoje dobré dielo pre Boží ľud.

Lebo takto hovorí Hospodin: Keď sa v Babylone naplní sedemdesiat rokov, navštívim vás a splním vám svoje dobré slovo, že vás privediem späť na toto miesto. Jeremiáš 25,10.

Zajatatie na sedemdesiat rokov sa začalo v roku 606 pred Kr.

„Daniel pochopil, že sedemdesiat rokov, ktoré sa začali v roku 606 pred Kr., sa teraz blížia k svojmu ukončeniu.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Sedemdesiatročné zajatie sa začalo v roku 606 pred Kr. a skončilo sa v roku 536 pred Kr., čo bolo dva roky po smrti Baltazára a spustošení Babylona v roku 538 pred Kr. Bol to tretí rok Kýra. Gabriel umiestňuje proroctvo pri rieke Hiddekel do tretieho roku Kýra a rozprávanie jedenástej kapitoly začína odkazom na prvý rok Dária, čím určuje dva konkrétne roky. Roky 538 pred Kr. a 536 pred Kr. boli obidva ustanovenými časmi; rok 538 pred Kr. bol ustanoveným časom na završenie proroctva sedemdesiatich rokov a rok 536 pred Kr. bol ustanoveným prorockým časom, keď „po“ roku 538 pred Kr. Pán vykoná svoje dobré dielo pre svoj ľud.

Roky 538 pred Kr. a 536 pred Kr. sú obidva určenými časmi a sú znázornené dvoma historickými postavami; jedna bola prvým kráľom Médie a druhá prvým kráľom Perzie. Koniec sedemdesiatich rokov, počas ktorých bol doslovný Izrael v zajatí doslovného Babylona, predstavoval tisícdvosťdesiat rokov, počas ktorých bol duchovný Izrael v zajatí duchovného Babylona, od roku 538 po Kr. do roku 1798. Rok 1798 bol „určeným časom“ a vtedy sa začalo obdobie, ktoré je prorocky označené ako „čas konca“. Roky 538 pred Kr. a 536 pred Kr., ktoré sú predstavené ako „určený čas“, takisto označujú začiatok obdobia predstaveného ako „čas konca“.

„Božia cirkev na zemi bola počas tohto dlhého obdobia neúprosneho prenasledovania práve tak isto v zajatí, ako boli synovia Izraela držaní v babylonskom zajatí počas obdobia vyhnanstva.“ Proroci a králi, 714.

Všetky proroctvá sa vzťahujú presnejšie na posledné dni než na dni, v ktorých sa prvýkrát naplnili; preto rok 538 pred Kr. a kráľ Dárius spolu s rokom 536 pred Kr. a kráľom Kýrom predstavujú „čas konca“ v roku 1989 a títo dvaja králi sú predobrazom prezidenta Reagana a prezidenta Busha staršieho. Roky 538 pred Kr. a 536 pred Kr. predstavujú medzník, ktorý sa napĺňa tak, že obe tieto dátumy sa chápu ako predstavujúce jeden medzník. Medzník „času konca“ pozostáva z dvoch symbolov a niekedy, ako v prípade Reagana a Busha staršieho, sa oba symboly naplnia v tom istom roku. To je však výnimka z pravidla, lebo medzníkom „času konca“ v dobe Mojžiša bolo narodenie Árona a Mojžiša, ktoré delili tri roky. V dejinách Krista to bolo narodenie Jána Krstiteľa a Krista, ktoré delilo šesť mesiacov.

„Časom konca“ boli v dejinách antikrista roky 1798 a 1799. Francúzska revolúcia je predmetom proroctva; začala sa roku 1789 a trvala desať rokov, končiac roku 1799 vo svojom určenom čase, tak ako aj rok 1798 bol určeným časom. Spolu označujú smrteľnú ranu zasadenú šelme, a tiež ženu, ktorá sedela na šelme a kraľovala nad ňou. Dárius bol kráľ, ktorý porazil svojho nepriateľa tým, že poslal svoje vojsko cez „múr“, a predstavuje Reagana, ktorý porazil svojho nepriateľa tým, že zručil múr „železnej opony“. Kýros predstavuje prvého Busha, lebo Kýros je známy ako Kýros Veľký a George Bush starší je Bush väčší, kým Bush posledný je Bush menší.

Pretože títo dvaja králi a dva dátumy, ktoré predstavujú, sú v skutočnosti jedným symbolom. Jeden označuje sedemdesiat rokov, počas ktorých mal Babylon vládnuť. Toto sedemdesiatročné obdobie

dosiahlo svoj určený čas v roku 538 pred Kr. a predstavuje ho Dárius. Zavŕšenie sedemdesiatročného zajatia dosiahlo svoj určený čas v roku 536 pred Kr. a predstavuje ho Kýros. Spoločne predstavujú „čas konca“, keď má byť prorocké svetlo odpečatené. V roku 1798 prišiel prvý anjel zo Zjavenia štrnásťtej kapitoly k „času konca“ a sestra Whiteová hovorí, že tento anjel „nebol nikým menším než Ježiš Kristus“.

V treťom roku Kýra zostúpil Michael, knieža Božieho ľudu a archanjel anjelov, aby pôsobil na Kýra a utvrdil svetlo, ktoré by Kýra viedlo k vyhláseniu prvého z troch nariadení, ktoré by Božiemu ľudu umožnili vrátiť sa do Jeruzalema a znovu vystavať mesto, svätyňu, ulice i hradby. Toto dielo bolo predobrazom diela prvého a druhého anjela, ktoré sa začalo v „čase konca“ roku 1798.

Zostúpenie Michaela v čase konca za dní Dária a Kýra predstavovalo príchod prvého anjela v roku 1798 a spolu označujú príchod toho istého anjela „v čase konca“ v roku 1989. Rok 1989 znamenal začiatok obdobia „času konca“ a bol zároveň aj určeným časom. Určený čas označuje ukončenie prorockého časového obdobia. Vzburu roku 1863, pri prvom „Kádeši“ moderného duchovného Izraela, bola začiatkom obdobia sto dvadsiatich šiestich rokov, ktoré sa skončilo v „určenom čase“ v roku 1989. Sto dvadsaťšesť je desiatok, čiže jedna desatina, z tisícdvostošesťdesiatich a na konci tisícdvostošesťdesiatich rokov v roku 1798 vstúpilo do dejín hnutie prvého anjela. Na konci sto dvadsiatich šiestich rokov, v roku 1989, vstúpilo do dejín hnutie tretieho anjela.

V prvom verši jedenásťtej kapitoly Daniela je Gabriel starostlivý a presný vo svojom určení, že zobrazené dejiny sa začínajú Kýrom v čase konca roku 1989. Veľký Kýros tam predstavuje väčšieho Busha, po ktorom budú nasledovať traja králi a potom štvrtý kráľ, ktorý bude omnoho bohatší než oni všetci. Teda štvrtý bohatý kráľ, ktorý podnecuje celé Grécko, je šiestym prezidentom od roku 1989.

V udalostiach desiatej kapitoly je Daniel predstavený ako trúchliaci a vo svojej skúsenosti trúchlenia je, keď hľadá na videnie, premenený na obraz Krista. Dvadsaťjeden dňové obdobie trúchlenia predstavuje obdobie smrti, ktoré sa završuje vzkriesením. V desiatej kapitole Michael zostúpil z neba a v Liste Júdu, verš 7, keď zostupuje, vzkriesi Mojžiša. V jedenásťtej kapitole Zjavenia bol Mojžiš (a Eliáš) zabitý a tri a pol symbolického dňa ležia mŕtvi na ulici. Potom sú Mojžiš (spolu s Eliášom) vzkriesení „mocným hlasom“.

A po troch dňoch a pol vošiel do nich duch života od Boha a postavili sa na svoje nohy; a padla veľká bázeň na tých, ktorí ich videli. A počuli mocný hlas z neba, ktorý im hovoril: Vystúpte sem. A vystúpili do neba v oblaku; a ich nepriatelia ich videli. Zjavenie 11:11, 12.

„mohutný hlas“, ktorý kriesi, je hlasom archanjela a archanjelom je Michal.

Lebo sám Pán zostúpi z neba s víťazným povelom, s hlasom archanjela a s Božou poľnicou; a mŕtvi v Kristovi vstanú najprv. 1 Tesaloničanom 4:16.

Dejiny, v ktorých sú Mojžiš a Eliáš zabití a vzkriesení, sú dejinami zapečatenia stoštyridsiatichštyritisíc. Tieto dejiny sa začali 11. septembra 2001 „prvým hlasom“ anjela zo Zjavenia osemnásťtej kapitoly, o ktorom sestra Whiteová uvádza, že zaznieva, keď boli zvrhnuté

veľké budovy mesta New York. „Druhý hlas“ z osemnásťkej kapitoly Zjavenia zaznie pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, keď je Božie iné stádo povolané von z Babylonu. Sú to tieto dejiny, dejiny zapečatenia, v ktorých je Daniel predstavený ako ten, ktorý je pohľadom na videnie „marah“, ženský tvar videnia „mareh“, premieňaný na obraz Krista. Je to videnie „kauzatívne“, ktoré „spôsobuje“, aby sa obraz, na ktorý sa hľadá, reprodukoval v tých, ktorí naň hľadajú.

Tieto dejiny zapečatenia a premenenia Daniela v desiatej kapitole zahŕňajú zostúpenie Michala, keď vzkriesi a premení tých, ktorých predstavujú Mojžiš, Eliáš a Daniel. Vzkriesenie uskutočňuje „veľkým hlasom“ archanjela, čím poskytuje tretí „hlas“ uprostred prvého a posledného hlasu, ktoré sú oba totožné, lebo oba sú hlasom osemnásťkej kapitoly Zjavenia. Prostredný hlas je miestom, kde je znázornená vzbura, lebo keď Michal vzkriesil Mojžiša, nehádal sa so satanom, hoci satan, pôvodca vzbury, bol tam, aby protestoval.

Ale archanjel Michal, keď sa priečil diablu a sporil sa o Mojžišovo telo, neodvážil sa proti nemu vyniesť rúhavé obvinenie, ale povedal: Nech ťa Pán pokarhá. Júda 7.

Začiatok času spečatovania, ktorý sa začal 11. septembra 2001 a končí sa pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, je poznačený podpisom „Pravdy“, lebo uprostred tohto obdobia, v júli 2023, začal veľký hlas archanjela dielo vzkriesenia mŕtvych v Kristovi, ktorí sa rozhodnú počuť Jeho prostredný hlas. Všimnite si, že rok 2023 prichádza dvadsaťdva rokov po roku 2001, a dvadsaťdva je desatinou z dvestodvadsať, čo je symbol spojenia medzi Božstvom a ľudstvom a je zároveň aj symbolom obnovy.

V júli 2023 mocný anjel, ktorý nie je nik iný než Ježiš Kristus, a ktorý je Pravda, ktorý je tiež Michael, a ktorý je Alfa a Omega, zostupuje s posolstvom vo svojej ruke. Knižočka v Jeho ruke je tou časťou Daniela, ktorá bola zapečatená až do posledných dní.

„V Zjavení sa stretávajú a končia všetky knihy Biblie. Tu je doplnenie knihy Daniel. Jedna je prorockým; druhá zjavením. Kniha, ktorá bola zapečatená, nie je Zjavenie, ale tá časť Danielovho prorocka, ktorá sa vzťahuje na posledné dni. Anjel prikázal: ‚Ty však, Daniel, ukry tieto slová a zapečat knihu až do času konca.‘ Daniel 12:4.“ Skutky apoštolov, 585.

Časť Danielovho prorocka, ktorá sa vzťahuje na posledné dni, je jedenásta kapitola. Sú to posledné štyri verše jedenástej kapitoly, ale konkrétnejšie sú to dejiny obsiahnuté v tejto kapitole, ktoré sa opakujú v týchto posledných štyroch veršoch.

„Nemáme času nazvyš. Pred nami sú časy súženia. Svet je rozvírený duchom vojny. Čoskoro sa uskutočnia výjavy súženia, o ktorých hovoria prorocká. Prorocko v jedenástej kapitole Daniela sa takmer úplne naplnilo. Mnohé z dejín, ktoré sa odohrali pri naplnení tohto prorocka, sa zopakujú.“ Manuscript Releases, číslo 13, 394.

Šestnásty verš jedenástej kapitoly Daniela znázorňuje dejiny, ktoré sa opakujú v štyridsiatom prvom verši, lebo v tomto verši stojí kráľ severu v nádhernej krajine. Dejiny šestnásteho verša určujú čas, keď rímsky vojvodca Pompeius priviedol Júdu a Jeruzalem do zajatia.

Ale ten, ktorý príde proti nemu, bude konať podľa svojej vlastnej vôle, a nikto sa pred ním nepostaví; a postaví sa v nádhernej krajine, ktorá bude jeho rukou strávená. Daniel 11,16.

Mám v úmysle použiť tento verš ako kotvu pre naše uvažovanie o veršoch, ktoré tomuto veršu predchádzajú, a preto najprv stanovím toto porozumenie. Zamýšľame ukázať, že dejiny, ktoré nasledujú po rozdelení kráľovstva Alexandra Veľkého vo veršoch tri a štyri, sa začínajú v roku 1989 a následne identifikujú súčasnú ukrajinskú vojnu, Putinovo víťazstvo nad silami Západu a Putinovu následnú porážku, ktorá vedie do verša šesťnásť.

„Hoci Egypt nemohol obstáť pred Antiochom, kráľom severu, ani Antiochus nemohol obstáť pred Rimanmi, ktorí teraz prišli proti nemu. Nijaké kráľovstvá už neboli schopné odolávať tejto vzrástajúcej sa moci. Sýria bola dobytá a pripojená k Rímskej ríši, keď Pompeius roku 65 pred Kr. zbavil Antiocha Asiaticusa jeho majetkov a zredukoval Sýriu na rímsku provinciu.

„Tá istá moc mala stáť aj vo Svätej zemi a pohltiť ju. Rím sa spojil s Božím ľudom, Židmi, zmluvným spojenectvom v roku 161 pred Kr., od ktorého dátumu zaujíma popredné miesto v prorockom kalendári. Skutočnú právomoc nad Judskom však nezískal skutočným dobytím až do roku 63 pred Kr.; a to nasledujúcim spôsobom.

„Keď sa Pompeius vracal zo svojho ťaženia proti Mithridatovi, kráľovi Pontu, dvaja uchádzači, Hyrkán a Aristobulos, zápasili o korunu Judey. Ich vec bola predložená Pompeiovi, ktorý čoskoro postrehol nespravodlivosť nárokov Aristobula, no želal si odložiť rozhodnutie v tejto záležitosti až po svojej dlho vytúženej výprave do Arábie a sľuboval, že sa potom vráti a usporiada ich záležitosti tak, ako sa bude zdať spravodlivé a náležité. Aristobulos, ktorý prenikol do skutočných Pompeiových úmyslov, sa náhlivo vrátil do Judey, ozbrojil svojich poddaných a pripravil sa na ráznu obranu, odhodlaný za každú cenu udržať si korunu, o ktorej predvídal, že bude prisúdená inému. Pompeius tesne nasledoval utečenca. Keď sa približoval k Jeruzalemu, Aristobulos, začínajúc ťuovať svoj postup, vyšiel mu v ústrety a usiloval sa urovnať veci tým, že sľuboval úplnú poddanosť a veľké sumy peňazí. Pompeius, prijímajúc túto ponuku, poslal Gabinia na čele oddielu vojakov, aby prevzal peniaze. Keď však tento generálny miestodržiteľ dorazil do Jeruzalema, zistil, že brány sú pred ním zatvorené, a z vrchu hradieb mu bolo oznámené, že mesto sa dohody nepridrží.“

„Pompejus, aby takýmto spôsobom nebol beztestne oklamáný, dal Aristobula, ktorého si ponechal pri sebe, spútať okovami a ihneď vytiahol s celým svojím vojskom proti Jeruzalemu. Prívrženci Aristobula boli za obranu mesta; prívrženci Hyrkána za otvorenie brán. Keďže títo boli vo väčšine a presadili sa, Pompejovi bol umožnený voľný vstup do mesta. Nato sa stúpenci Aristobula stiahli na chrámový vrch, pevne odhodlaní brániť toto miesto tak, ako bol Pompejus odhodlaný ho dobyť. Po troch mesiacoch bola v hradbe vytvorená trhlinka dostatočná na útok a miesto bolo dobyté ostrým mečom. Pri strašnom krviprelievaní, ktoré nasledovalo, bolo zabitých dvanásťtisíc osôb. Bol to dojímavý pohľad, poznamenáva historik, vidieť kňazov, ktorí v tom čase konali bohoslužbu, ako s pokojnou rukou a pevným predsavzatím pokračujú vo svojej obvyklej službe, zjavne nevšímajúc si divoký zmätok, hoci všade okolo nich boli ich priatelia vydávaní na zabitie a hoci sa často ich vlastná krv miešala s krvou ich obetí.“

„Keď Pompeius ukončil vojnu, zbúral hradby Jeruzalema, previedol niekoľko miest z právomoci Judey pod právomoc Sýrie a uložil Židom daň. Tak sa Jeruzalem po prvý raz dobyvačne dostal do rúk tej moci, ktorá mala držať „slávnu zem“ vo svojom železnom zovretí, až kým ju úplne nepohltí.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

V tejto štúdií budeme pokračovať v našom nasledujúcom článku.

Skutočnosť, že medzi Božím ľudom niet nijakého sporu ani rozruchu, by sa nemala pokladať za presvedčivý dôkaz, že sa pevne pridrža zdravej náuky. Je dôvod obávať sa, že možno jasne nerozlišuje medzi pravdou a bludom. Keď skúmanie Písem nevyvoláva nijaké nové otázky, keď nevzniká nijaký rozdiel mienky, ktorý by ľudí podnietil, aby sami skúmali Bibliu a uistili sa, že majú pravdu, bude aj dnes mnoho takých, ako v dávnych časoch, ktorí sa budú pridržať tradície a uctievať nevedno čo.

„Bolo mi ukázané, že mnohí, ktorí vyznávajú, že poznajú prítomnú pravdu, nevedia, čomu veria. Nerozumejú dôkazom svojej viery. Nemajú správne ocenenie diela pre prítomný čas. Keď príde čas skúšky, sú teraz ľudia, ktorí kážu iným, a zistia pri preskúmaní stanovísk, ktoré zastávajú, že je mnoho vecí, pre ktoré nemôžu podať nijaké uspokojivé zdôvodnenie. Kým neboli takto vyskúšaní, nepoznali svoju veľkú nevedomosť. A v cirkvi je mnoho takých, ktorí pokladajú za samozrejmé, že rozumejú tomu, čomu veria; no kým nevznikne spor, nepoznajú svoju vlastnú slabosť. Keď budú oddelení od tých, čo majú tú istú vieru, a budú prinútení stáť jednotlivo a sami, aby vysvetlili svoje presvedčenie, budú prekvapení, keď uvidia, aké zmätené sú ich predstavy o tom, čo prijali ako pravdu. Isté je, že medzi nami došlo k odvráteniu sa od živého Boha a k obráteniu sa k ľuďom, keď sa ľudské kladie na miesto Božej múdrosti.“

„Boh prebudí svoj ľud; ak iné prostriedky zlyhajú, vniknú medzi nich bludy, ktoré ich preosejú a oddelia plevy od pšenice. Pán vyzýva všetkých, ktorí veria Jeho slovu, aby sa prebudili zo spánku. Prišlo vzácne svetlo, primerané tomuto času. Je to biblická pravda, ukazujúca nebezpečenstvá, ktoré sú bezprostredne pred nami. Toto svetlo by nás malo viesť k usilovnému štúdiu Písma a k nanajvýš dôkladnému skúmaniu postojov, ktoré zastávame. Boh chce, aby všetky stránky a stanoviská pravdy boli dôkladne a vytrvalo skúmané, s modlitbou a pôstom. Veriaci nemajú spočívať v domnienkach a nejasne vymedzených predstavách o tom, čo tvorí pravdu. Ich viera musí byť pevne založená na Božom slove, aby keď príde čas skúšky a budú postavení pred rady, aby sa zodpovedali zo svojej viery, mohli dať odpoveď každému, kto by od nich žiadal odôvodnenie nádeje, ktorá je v nich, s krotkosťou a bážňou.

„Burcujte, burcujte, burcujte. Témy, ktoré predkladáme svetu, musia byť pre nás živou skutočnosťou. Je dôležité, aby sme pri obhajobe učení, ktoré pokladáme za základné články viery, nikdy nedovolili, aby sme používali argumenty, ktoré nie sú úplne správne. Tie môžu poslúžiť na umlčanie odporcu, ale neoslavujú pravdu. Máme predkladať správne argumenty, ktoré nielen umlčia našich protivníkov, ale znesú aj to najdôkladnejšie a najprenikavejšie skúmanie. Pri tých, ktorí sa vycvičili v umení polemiky, jestvuje veľké nebezpečenstvo, že so slovom Božím nebudú zaobchádzať nestranne. Pri stretnutí s odporcom má byť našou úprimnou snahou predkladať témy takým spôsobom, aby sme v jeho mysli prebudili presvedčenie, a nie iba usilovať sa dodať istotu veriacemu.“

„Nech je už intelektuálny pokrok človeka akýkoľvek, nech si ani na okamih nemyslí, že niet potreby dôkladného a neustáleho skúmania Písem pre väčšie svetlo. Ako ľud sme povolaní, aby sme boli jednotlivo študentmi proroctva. Musíme bdieť s úprimnou horlivosťou, aby sme rozpoznali každý lúč svetla, ktorý nám Boh predloží. Máme zachytiť prvé záblesky pravdy; a prostredníctvom štúdia sprevádzaného modlitbou možno získať jasnejšie svetlo, ktoré možno

predložiť iným.

„Keď je Boží ľud v pokoji a uspokojený svojím terajším osvietením, môžeme si byť istí, že Boh v ňom nenachádza zaľúbenie. Je Jeho vôľou, aby neustále postupovali vpred a prijímali väčšie a stále narastajúce svetlo, ktoré im svieti. Súčasný postoj cirkvi sa Bohu nepáči. Vkradla sa sebadôvera, ktorá ich priviedla k pocitu, že nepotrebujú viac pravdy a väčšie svetlo. Žijeme v čase, keď satan pôsobí po pravej i po ľavej strane, pred nami i za nami; a predsa ako ľud spíme. Boh chce, aby zaznel hlas, ktorý prebudí Jeho ľud k činu.“ Testimonies, zväzok 5, 707, 708.